ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έβδομο τμήμα)

της 3ης Μαρτίου 2022 *

«Αίτηση αναιρέσεως – Υπαλληλική υπόθεση – Υπάλληλοι – Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης – Άρθρο 60, πρώτο εδάφιο – Παράτυπη απουσία – Περιεχόμενο – Καταλογισμός στη διάρκεια της ετήσιας αδείας – Κράτηση επί των αποδοχών – Υπάλληλος ο οποίος παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 21 και 55 του ΚΥΚ»

Στην υπόθεση C-162/20 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 8 Απριλίου 2020,

WV, εκπροσωπούμενη από τον É. Boigelot, avocat,

αναιρεσείουσα,

όπου ο έτερος διάδικος είναι η:

Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Εξωτερικής Δράσης (ΕΥΕΔ), εκπροσωπούμενη από τους S. Marquardt και R. Spáč, επικουρούμενους από τους M. Troncoso Ferrer, abogado, και F.-M. Hislaire, avocat,

καθής πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έβδομο τμήμα),

συγκείμενο από τους I. Ziemele (εισηγήτρια), πρόεδρο του έκτου τμήματος, προεδρεύουσα του εβδόμου τμήματος, T. von Danwitz και A. Kumin, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: J. Richard de la Tour

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 3ης Ιουνίου 2021,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

Απόφαση

1 Με την αίτηση αναιρέσεως, η WV ζητεί την αναίρεση της διατάξεως του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 29ης Ιανουαρίου 2020, WV κατά ΕΥΕΔ (Τ-471/18, μη δημοσιευθείσα, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη, EU:T:2020:26), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε το στηριζόμενο στο άρθρο 270 ΣΛΕΕ αίτημα της νυν αναιρεσείουσας για την ακύρωση, αφενός, της αποφάσεως της Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας Εξωτερικής Δράσης (ΕΥΕΔ), της 27ης Νοεμβρίου 2017, βάσει της οποίας επιβλήθηκε κράτηση επί των αποδοχών ίση με 72 ημερολογιακές ημέρες (στο εξής: επίμαχη απόφαση) και, αφετέρου, εφόσον παρίσταται ανάγκη, της αποφάσεως της ΕΥΕΔ της 2ας Μαΐου 2018 περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως που είχε υποβάλει η νυν αναιρεσείουσα στις 3 Ιανουαρίου 2018 (στο εξής: απόφαση περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως).

Το νομικό πλαίσιο

2 Το άρθρο 1ε, παράγραφος 2, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως (στο εξής: ΚΥΚ), προβλέπει τα εξής:

«Στους εν ενεργεία υπαλλήλους παρέχονται συνθήκες εργασίας οι οποίες πληρούν κατάλληλα πρότυπα υγείας και ασφάλειας, ισοδύναμα τουλάχιστον με τις ελάχιστες απαιτήσεις που εφαρμόζονται στο πλαίσιο μέτρων που έχουν θεσπισθεί στους τομείς αυτούς σύμφωνα με τις Συνθήκες.»

3 Το άρθρο 12α, παράγραφος 1, του ΚΥΚ προβλέπει ότι κάθε υπάλληλος απέχει από κάθε μορφή ηθικής και σεξουαλικής παρενόχλησης. Με το εν λόγω άρθρο 12α ορίζονται στις παραγράφους 3 και 4, αντιστοίχως, οι έννοιες της ηθικής και της σεξουαλικής παρενόχλησης.

4 Το άρθρο 21 του ΚΥΚ ορίζει τα ακόλουθα:

«Ο υπάλληλος, ανεξάρτητα από τη θέση του στην ιεραρχία, έχει την υποχρέωση να επικουρεί και να συμβουλεύει τους ανωτέρους του. Είναι υπεύθυνος για την εκτέλεση των καθηκόντων που του έχουν ανατεθεί.

Ο υπάλληλος ο επιφορτισμένος με τη λειτουργία μιας υπηρεσίας είναι υπεύθυνος έναντι των προϊσταμένων του για την εξουσία η οποία του έχει παρασχεθεί και για την εκτέλεση των διαταγών που δίδει. Η προσωπική ευθύνη των υφισταμένων του δεν τον απαλλάσσει από τις ευθύνες που τον βαρύνουν.»

5 Το άρθρο 55 του ΚΥΚ ορίζει τα εξής:

«1. Οι εν ενεργεία υπάλληλοι είναι διαρκώς στη διάθεση του οργάνου, στο οποίο ανήκουν.

2. Η κανονική διάρκεια εργασίας κυμαίνεται μεταξύ 40 και 42 ωρών εβδομαδιαίως, ενώ το ωράριο εργασίας καθορίζεται από την αρμοδία για τους διορισμούς αρχή. Εντός των ιδίων ορίων η αρχή αυτή δύναται, μετά από διαβούλευση με την επιτροπή του προσωπικού, να καθορίζει ωράρια κατάλληλα για ορισμένες ομάδες υπαλλήλων που εκτελούν ειδικό έργο.

3. Επίσης, ανάλογα με τις υπηρεσιακές ανάγκες ή τις απαιτήσεις των κανόνων ασφάλειας στον τόπο της εργασίας, ο υπάλληλος είναι δυνατό να υποχρεωθεί να παραμείνει στη διάθεση της

υπηρεσίας στον τόπο της εργασίας ή στην οικία του πέρα από την κανονική διάρκεια της εργασίας του […] Η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή κάθε θεσμικού οργάνου καθορίζει τους κανόνες εφαρμογής του παρόντος εδαφίου μετά από διαβουλεύσεις με την Επιτροπή Προσωπικού.

[…]»

6 Το άρθρο 60, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ ορίζει τα ακόλουθα:

«Εκτός από περίπτωση ασθενείας ή ατυχήματος, ο υπάλληλος δεν δύναται να απουσιάσει χωρίς προηγούμενη άδεια από τον ιεραρχικά ανώτερό του. Με την επιφύλαξη της ενδεχομένης εφαρμογής των προβλεπομένων πειθαρχικών διατάξεων, κάθε παράτυπη απουσία που έχει δεόντως διαπιστωθεί καταλογίζεται στη διάρκεια της ετησίας αδείας του ενδιαφερομένου. Σε περίπτωση εξαντλήσεως της αδείας αυτής ο υπάλληλος στερείται του δικαιώματος επί των αποδοχών του για την αντίστοιχη περίοδο.»

7 Το άρθρο 86 του ΚΥΚ έχει ως εξής:

«1. Κάθε παράλειψη των υποχρεώσεων που έχει αναλάβει υπάλληλος ή τέως υπάλληλος δυνάμει του παρόντος κανονισμού η οποία γίνεται εκουσίως ή εξ αμελείας, αποτελεί λόγο πειθαρχικής κυρώσεως.

2. Όταν η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή ή η OLAF [Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Καταπολέμησης της Απάτης] λαμβάνουν γνώση αποδεικτικών στοιχείων για παράλειψη υποχρεώσεων κατά την έννοια της παραγράφου 1, μπορούν να κινούν διαδικασία διοικητικής έρευνας με σκοπό να εξακριβωθεί η ύπαρξη της παράλ[ει]ψης αυτής.

3. Οι πειθαρχικοί κανόνες, διαδικασίες και μέτρα, καθώς και οι κανόνες και διαδικασίες που αφορούν τις διοικητικές έρευνες, καθορίζονται στο Παράρτημα IX.»

8 Το παράρτημα IX του ΚΥΚ, το οποίο φέρει τον τίτλο «Πειθαρχική διαδικασία», προβλέπει στο άρθρο 9, παράγραφος 1, τα εξής:

«Η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή μπορεί να επιβάλει μία από τις ακόλουθες κυρώσεις:

α) έγγραφη προειδοποίηση,

β) επίπληξη,

γ) αναστολή της προαγωγής κατά κλιμάκιο για διάστημα μεταξύ ενός μηνός και είκοσι τριών μηνών,

δ) τοποθέτηση σε κατώτερο κλιμάκιο,

ε) προσωρινό υποβιβασμό για περίοδο μεταξύ 15 ημερών και ενός έτους·

στ) υποβιβασμό στο εσωτερικό της ίδιας ομάδας καθηκόντων,

ζ) κατάταξη σε κατώτερη ομάδα καθηκόντων, με ή χωρίς υποβιβασμό,

η) παύση με ενδεχόμενη μείωση κατά το ανάλογο χρονικό διάστημα της σύνταξης ή με παρακράτηση, για συγκεκριμένο διάστημα, από το ποσό του επιδόματος αναπηρίας, χωρίς όμως οι συνέπειες του μέτρου αυτού να θίγουν τους έλκοντες δικαιώματα από τον υπάλληλο. […]»

Το ιστορικό της διαφοράς

9 Στο πλαίσιο της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως, το ιστορικό της διαφοράς, όπως εκτίθεται στις σκέψεις 1 έως 48 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, μπορεί να συνοψισθεί ως εξής.

10 Η αναιρεσείουσα WV είναι υπάλληλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Υπηρετεί στην ΕΥΕΔ από την 1η Ιανουαρίου 2011 και έχει έκτοτε εργασθεί σε διάφορα τμήματα της ΕΥΕΔ. Ειδικότερα, από την 1η Φεβρουαρίου 2015 έως τις 30 Σεπτεμβρίου 2016 η αναιρεσείουσα εργάσθηκε στο τμήμα EURCA West3 της ΕΥΕΔ.

11 Από την 1η Οκτωβρίου έως τις 15 Νοεμβρίου 2016 η αναιρεσείουσα μετατάχθηκε προς το συμφέρον της υπηρεσίας στο τμήμα Americas.2 και στη συνέχεια, στις 16 Νοεμβρίου 2016, στο τμήμα PRISM της ΕΥΕΔ. Η αναιρεσείουσα επισημαίνει ότι ζήτησε επανειλημμένως από τη διοίκηση να της γνωστοποιήσει τους λόγους της απομακρύνσεώς της από το τμήμα EURCA West3.

12 Στις 16 Ιανουαρίου 2017 η αναιρεσείουσα ενημερώθηκε ότι οι απουσίες της είχαν χαρακτηρισθεί ως «παράτυπες». Ενημερώθηκε επίσης, όσον αφορά την παρουσία της στην υπηρεσία, ότι δεν είχε ακόμη εμφανισθεί στο γραφείο της.

13 Στις 10 Φεβρουαρίου 2017 η αναιρεσείουσα ζήτησε διευκρινίσεις από τους ιεραρχικώς ανωτέρους της όσον αφορά τις απουσίες της.

14 Με ηλεκτρονική επιστολή της 3ης Απριλίου 2017, η αναιρεσείουσα απέστειλε ιατρικό πιστοποιητικό προς δικαιολόγηση των απουσιών της κατά τις ημερομηνίες της 30ής και της 31ης Μαρτίου 2017, καθώς και της 3ης Απριλίου 2017.

15 Με ηλεκτρονική επιστολή της 10ης Απριλίου 2017, η αναιρεσείουσα επισήμανε στους ιεραρχικώς ανωτέρους της ότι στο ηλεκτρονικό σύστημα διαχειρίσεως του προσωπικού Sysper είχαν καταχωρισθεί λανθασμένα απουσίες, ορισμένες δε εκ των οποίων αφορούσαν μελλοντικές ημερομηνίες.

16 Στις 11 Απριλίου 2017 πραγματοποιήθηκε ανταλλαγή ηλεκτρονικών επιστολών μεταξύ της αναιρεσείουσας και των ιεραρχικώς ανωτέρων της σχετικά με τις χαρακτηριζόμενες ως αδικαιολόγητες απουσίες.

17 Στις 25 και 26 Απριλίου 2017 η αναιρεσείουσα αντήλλαξε ηλεκτρονικές επιστολές με τον προϊστάμενο της μονάδας της, σχετικά με το ότι ο προϊστάμενος του τμήματός της εκτιμούσε ότι η παρουσία της αναιρεσείουσας στο γραφείο της θεωρούνταν από τη διοίκηση παράτυπη απουσία. Ο προϊστάμενος της μονάδας της αναιρεσείουσας της εξέθεσε, μεταξύ άλλων, τους όρους που πρέπει να πληρούνται προκειμένου η ίδια να θεωρείται «παρούσα» στην εργασία.

18 Στις 12 Σεπτεμβρίου 2017 ο προϊστάμενος μονάδας της αναιρεσείουσας της απηύθυνε σημείωμα με το οποίο επισήμανε ότι, κατά το χρονικό διάστημα από 1ης Ιανουαρίου έως 14 Ιουλίου 2017, η αναιρεσείουσα είχε συμπληρώσει 85 ημερολογιακές ημέρες αδικαιολόγητων απουσιών οι οποίες θα αφαιρούνταν από τις αποδοχές της σύμφωνα με το άρθρο 60 του ΚΥΚ.

19 Με ηλεκτρονική επιστολή της 15ης Σεπτεμβρίου 2017, η αναιρεσείουσα απάντησε στο σημείωμα αυτό και ζήτησε, μεταξύ άλλων, να της διαβιβασθούν τα σημειώματα καταχωρίσεων του συστήματος καταγραφής εισόδου και εξόδου από το κτίριο.

20 Στις 25 Σεπτεμβρίου 2017 ο προϊστάμενος του τμήματος HR 3 ενημέρωσε την αναιρεσείουσα ότι, για λόγους προστασίας δεδομένων, δεν μπορεί να έχει στη διάθεσή της τα ανωτέρω σημειώματα καταχωρίσεων.

21 Με την επίμαχη απόφαση, η ΕΥΕΔ γνωστοποίησε στην αναιρεσείουσα ότι ο υπολογισμός των αδικαιολόγητων απουσιών της είχε αναθεωρηθεί, συγκεκριμένα δε ότι 9 ημέρες επρόκειτο να μετατραπούν σε ετήσια άδεια και ότι ποσό ισοδύναμο 72 ημερών θα αφαιρούνταν από τις αποδοχές της.

22 Στις 7 Δεκεμβρίου 2017 η αναιρεσείουσα ενημερώθηκε για το ποσό που επρόκειτο να κρατηθεί από τις αποδοχές της αρχής γενομένης από τον Φεβρουάριο του 2018.

23 Στις 3 Ιανουαρίου 2018 η αναιρεσείουσα υπέβαλε, βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, διοικητική ένσταση κατά της επίμαχης αποφάσεως.

24 Στις 6 Φεβρουαρίου 2018 το Γραφείο Διαχείρισης και Εκκαθάρισης των Ατομικών Δικαιωμάτων (PMO) της Ευρωπαϊκής Επιτροπής προέβη σε κράτηση από τις αποδοχές της αναιρεσείουσας βάσει της ανωτέρω αποφάσεως.

25 Στις 27 Απριλίου 2018 η αναιρεσείουσα έλαβε τα σημειώματα καταχωρίσεων του συστήματος καταγραφής εισόδου και εξόδου από το κτίριο όσον αφορά το χρονικό διάστημα από 1ης Ιανουαρίου έως 8 Φεβρουαρίου 2017.

26 Στις 2 Μαΐου 2018 η ΑΔΑ εξέδωσε την απόφαση περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως.

Η προσφυγή ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη

27 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 2 Αυγούστου 2018, η αναιρεσείουσα άσκησε προσφυγή με αίτημα, αφενός μεν, την ακύρωση της επίμαχης αποφάσεως και, εφόσον παρίσταται ανάγκη, της αποφάσεως περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως, αφετέρου δε, να κρίνει το Γενικό Δικαστήριο ότι τα ποσά που πρέπει να της επιστραφούν θα προσαυξηθούν με τόκους υπερημερίας.

28 Επιπλέον, η αναιρεσείουσα ζήτησε από το Γενικό Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 89, παράγραφος 3, στοιχείο δ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, να υποχρεώσει την ΕΥΕΔ να προσκομίσει διάφορα έγγραφα και στοιχεία.

29 Προς στήριξη της προσφυγής της ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, η νυν αναιρεσείουσα προέβαλε έναν μόνο λόγο ακυρώσεως, σχετικό με παράβαση του άρθρου 1ε, παράγραφος 2, καθώς και των άρθρων 12, 12α, 21, 25, 26, 55 και 60 του ΚΥΚ, των άρθρων 1 και 2 του

παραρτήματος IX του ΚΥΚ, παράβαση του καθήκοντος μέριμνας, παραβίαση της αρχής της χρηστής διοικήσεως, παράβαση του κανονισμού (ΕΚ) 45/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 2000, σχετικά με την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα από τα όργανα και τους οργανισμούς της Κοινότητας και σχετικά με την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων αυτών (ΕΕ 2001, L 8, σ. 1), των άρθρων 41, 47 και 52 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης και παράβαση της Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, που υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950, προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας και παράβαση του άρθρου 296 ΣΛΕΕ.

30 Με τον μόνο λόγο ακυρώσεως, η νυν αναιρεσείουσα προέβαλε επίσης κατάχρηση δικαιώματος, καταστρατήγηση διαδικασίας, πρόδηλη παραβίαση των αρχών της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της ισότητας των όπλων, παραβίαση της αρχής που επιβάλλει στη διοίκηση την υποχρέωση να εκδίδει απόφαση μόνο βάσει νομικώς παραδεκτής αιτιολογίας, καθώς και παραβίαση των αρχών της αναλογικότητας, της κατ' αντιπαράθεση διαδικασίας και της ασφάλειας δικαίου, και παράβαση του κανονισμού (ΕΚ) 1049/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Μαΐου 2001, για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής (ΕΕ 2001, L 145, σ. 43).

31 Με την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή της νυν αναιρεσείουσας ως εν μέρει προδήλως απαράδεκτη και εν μέρει προδήλως αβάσιμη.

32 Όσον αφορά το αίτημα ακυρώσεως της επίμαχης αποφάσεως και της αποφάσεως περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, καταρχάς, ότι μόνον τα επιχειρήματα περί παραβάσεως των άρθρων 21, 55 και 60 του ΚΥΚ, καθώς και της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, είχαν υποβληθεί υπό μορφή πληρούσα τις ελάχιστες απαιτήσεις του άρθρου 76, στοιχείο δ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου και απέρριψε τα λοιπά επιχειρήματα ως προδήλως απαράδεκτα.

33 Εν συνεχεία, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε ως προδήλως νόμω αβάσιμα τα επιχειρήματα περί παραβάσεως των άρθρων 21, 55 και 60 του ΚΥΚ, καθώς και περί παραβάσεως της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως.

34 Κατά πρώτον, όσον αφορά την προβαλλόμενη παράβαση των άρθρων 21, 55 και 60 του ΚΥΚ, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, μεταξύ άλλων, στη σκέψη 79 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι, ακόμη και αν θεωρηθεί αποδεδειγμένο ότι η νυν αναιρεσείουσα ήταν πράγματι παρούσα στις εγκαταστάσεις της ΕΥΕΔ, όπως υποστηρίζει, εντούτοις γεγονός παραμένει ότι η ίδια, εκδηλώνοντας σαφώς την πρόθεσή της να μην εργασθεί στο τμήμα PRISM διότι επιθυμούσε να επικεντρωθεί αποκλειστικώς στα διοικητικά ζητήματα που συνδέονταν με τη μετάταξή της, προδήλως δεν τήρησε τους όρους των άρθρων 21 και 55 του ΚΥΚ. Ως εκ τούτου, κατά το Γενικό Δικαστήριο, δεν μπορεί να προσαφθεί στην ΕΥΕΔ ότι εσφαλμένως θεώρησε ότι η νυν αναιρεσείουσα ήταν αδικαιολόγητα απούσα. Εξάλλου, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε ότι, καθόσον οι απουσίες που έλαβε υπόψη η ΕΥΕΔ δεν είχαν προηγουμένως εγκριθεί από τους προϊσταμένους της, η παρακράτηση επί του μισθού ποσού που αντιστοιχούσε σε 72 ημερολογιακές ημέρες αποτελούσε απλώς συνέπεια της μη τηρήσεως των όσων επιτάσσει το άρθρο 60 του ΚΥΚ.

35 Κατά δεύτερον, όσον αφορά την προβαλλόμενη έλλειψη αιτιολογίας της αποφάσεως περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως, το Γενικό Δικαστήριο, αφού υπενθύμισε, αφενός, ότι είναι δυνατόν να θεωρηθεί ότι μια απόφαση είναι επαρκώς αιτιολογημένη εφόσον εκδόθηκε εντός πλαισίου γνωστού στον οικείο υπάλληλο, το οποίο του παρέχει τη δυνατότητα να αντιληφθεί το περιεχόμενό της, και, αφετέρου, ότι η γνώση, εκ μέρους του ενδιαφερομένου, του πλαισίου αυτού μπορεί να συνιστά αιτιολογία της επίμαχης αποφάσεως, έκρινε, στη σκέψη 85 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι από την απόφαση περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως προέκυπτε ότι η νυν αναιρεσείουσα γνώριζε επακριβώς το πλαίσιο εντός του οποίου είχε εκδοθεί η επίμαχη απόφαση. Το Γενικό Δικαστήριο διευκρίνισε συναφώς ότι η ίδια η νυν αναιρεσείουσα είχε επισυνάψει στη διοικητική ένστασή της πλείονες επιστολές και ηλεκτρονικές επιστολές τις οποίες είχε ανταλλάξει με την ΕΥΕΔ σχετικά με την κράτηση επί των αποδοχών της ποσού αντίστοιχου προς τις ημέρες κατά τις οποίες η νυν αναιρεσείουσα είχε θεωρηθεί αδικαιολόγητα απούσα.

36 Κατά τρίτον, συνεπεία της απορρίψεως του αιτήματος ακυρώσεως της επίμαχης αποφάσεως και της αποφάσεως περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως, και για τους ίδιους λόγους, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε, με τη σκέψη 87 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, το αίτημα της νυν αναιρεσείουσας να κρίνει ότι τα ποσά που πρέπει να της επιστραφούν θα προσαυξηθούν με τόκους υπερημερίας.

37 Τέλος, λαμβανομένης υπόψη της απορρίψεως του αιτήματος αυτού ακυρώσεως ως εν μέρει προδήλως απαράδεκτου και εν μέρει προδήλως αβάσιμου, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στις σκέψεις 88 και 89 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι έπρεπε επίσης να απορριφθεί το αίτημα που υπέβαλε η νυν αναιρεσείουσα δυνάμει του άρθρου 89, παράγραφος 3, στοιχείο δ′, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου. Κατά το Γενικό Δικαστήριο, από το δικόγραφο της προσφυγής δεν προέκυπτε ότι τα έγγραφα τα οποία ζητήθηκε να προσκομισθούν εδύναντο να κλονίσουν την εκτιθέμενη στις σκέψεις 74 έως 80 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως διαπίστωση, κατά την οποία η νυν αναιρεσείουσα δεν εκπλήρωσε την υποχρέωσή της να επικουρεί τους ιεραρχικώς προϊσταμένους της εκτελώντας καθήκοντα που της είχαν ανατεθεί και να βρίσκεται διαρκώς στη διάθεση της ΕΥΕΔ, σύμφωνα με τις υποχρεώσεις που απορρέουν από τα άρθρα 21 και 55 του ΚΥΚ, ή ότι τα έγγραφα αυτά ήταν ικανά να καταδείξουν ότι η απόφαση περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως ήταν ανεπαρκώς αιτιολογημένη. Εν πάση περιπτώσει, η νυν αναιρεσείουσα δεν προσδιόρισε με επαρκή ακρίβεια τα έγγραφα τα οποία ζητούσε να προσκομισθούν ούτε και παρέσχε στο Γενικό Δικαστήριο τα ελάχιστα απαιτούμενα στοιχεία που θα δικαιολογούσαν τη χρησιμότητα των εγγράφων αυτών για τις ανάγκες της δίκης, σύμφωνα με το άρθρο 88, παράγραφος 2, του ως άνω Κανονισμού Διαδικασίας.

Αιτήματα των διαδίκων

38 Με την αίτησή της αναιρέσεως, η WV ζητεί από το Δικαστήριο:

– να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη·

– να καταδικάσει την ΕΥΕΔ στο σύνολο των δικαστικών εξόδων, περιλαμβανομένων εκείνων της διαδικασίας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, και

– να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου προκειμένου να αποφανθεί εκείνο επί της προσφυγής.

39 Η ΕΥΕΔ ζητεί από το Δικαστήριο:

– να κρίνει την αίτηση αναιρέσεως απαράδεκτη ή τουλάχιστον αβάσιμη και

– να καταδικάσει την WV στα δικαστικά έξοδα.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

40 Προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προβάλλει έναν μόνο λόγο αναιρέσεως, περί παραβιάσεως της αρχής της ελεύθερης εκτιμήσεως των αποδείξεων και περί πεπλανημένης ερμηνείας της έννοιας της δέσμης συγκλινουσών ενδείξεων και, ως εκ τούτου, παραβάσεως των κανόνων περί του βάρους αποδείξεως, περί αρνησιδικίας, δυσμενούς διακρίσεως, παραμορφώσεως των πραγματικών περιστατικών και πλειόνων περιπτώσεων πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως με συνέπεια την εσφαλμένη νομική αιτιολογία της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως. Ο λόγος αυτός αποτελείται από έξι σκέλη.

41 Η ΕΥΕΔ φρονεί ότι ο ως άνω λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος, διότι δεν είναι σύμφωνος με τις απαιτήσεις του άρθρου 58, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του άρθρου 168, παράγραφος 1, στοιχείο δ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, ή, τουλάχιστον, ως αβάσιμος.

Επί του παραδεκτού της αιτήσεως αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

42 Η ΕΥΕΔ υποστηρίζει ότι η αίτηση αναιρέσεως είναι απαράδεκτη καθόσον ο μόνος λόγος αναιρέσεως στερείται σαφήνειας. Καταρχάς, η αιτίαση περί πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως των αποδεικτικών στοιχείων στην οποία προβάλλεται ότι υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο αναπτύσσεται κατά τρόπο στερούμενο λογικής συνοχής, χωρίς να εξηγούνται οι λόγοι για τους οποίους η προβαλλόμενη αυτή πλάνη θα έπρεπε να έχει ως αποτέλεσμα την ακύρωση της επίμαχης αποφάσεως. Εν συνεχεία, η προβαλλόμενη αιτίαση περί αρνησιδικίας αφορά στην πραγματικότητα προσβολή του δικαιώματος αποτελεσματικής προσφυγής. Στην αίτηση αναιρέσεως, όμως, δεν εκτίθεται πώς το Γενικό Δικαστήριο προσέβαλε το εν λόγω δικαίωμα ούτε ο τρόπος με τον οποίο παραβίασε την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων, της οποίας έγινε επίσης επίκληση. Τέλος, στη διατύπωση του μόνου λόγου αναιρέσεως δεν μνημονεύεται παράβαση του άρθρου 60 του ΚΥΚ.

43 Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι η αίτηση αναιρέσεως είναι παραδεκτή.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

44 Από το άρθρο 256, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ, από το άρθρο 58, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και από το άρθρο 168, παράγραφος 1, στοιχείο δ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου προκύπτει ότι στην αίτηση αναιρέσεως πρέπει να προσδιορίζονται με ακρίβεια τα επικρινόμενα σημεία της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ή διατάξεως, καθώς και τα νομικά επιχειρήματα που στηρίζουν ειδικώς την αίτηση αυτή, επί ποινή απαραδέκτου της αιτήσεως αναιρέσεως ή του οικείου λόγου

αναιρέσεως (βλ. αποφάσεις της 2ας Μαρτίου 2021, Επιτροπή κατά Ιταλίας κ.λπ., C-425/19 P, EU:C:2021:154, σκέψη 55 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και της 20ής Μαΐου 2021, Dickmanns κατά EUIPO, C-63/20 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2021:406, σκέψη 49 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

45 Δεν πληροί ιδίως τις ανωτέρω απαιτήσεις αυτές και πρέπει να κηρύσσεται απαράδεκτος λόγος με τον οποίο προβάλλονται επιχειρήματα τα οποία δεν είναι αρκούντως σαφή και ακριβή ώστε να παρέχεται στο Δικαστήριο η δυνατότητα να ασκήσει τον εκ μέρους του έλεγχο νομιμότητας, μεταξύ άλλων διότι τα ουσιώδη στοιχεία επί των οποίων στηρίζεται ο λόγος αναιρέσεως δεν προκύπτουν κατά τρόπο αρκούντως συνεπή και κατανοητό από το κείμενο της αιτήσεως αναιρέσεως, το οποίο είναι συναφώς διατυπωμένο κατά τρόπο ασαφή και διφορούμενο. Το Δικαστήριο έχει επίσης κρίνει ότι έπρεπε να απορριφθεί ως προδήλως απαράδεκτη αίτηση αναιρέσεως στερούμενη συνεπούς δομής, περιοριζόμενη σε γενικόλογες διαπιστώσεις μη περιέχουσες ακριβείς ενδείξεις σχετικά με τα σημεία της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως τα οποία ενδεχομένως ενέχουν πλάνη περί το δίκαιο (απόφαση της 4ης Οκτωβρίου 2018, Staelen κατά Διαμεσολαβητή, C-45/18 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2018:814, σκέψη 15 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

46 Εν προκειμένω, μολονότι η ανάπτυξη ορισμένων εκ των επιχειρημάτων της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως μπορούσε, βεβαίως, να είναι σαφέστερη προκειμένου να διευκολυνθεί η κατανόησή τους, εντούτοις η αίτηση αυτή περιλαμβάνει σειρά νομικών επιχειρημάτων που αφορούν ακριβώς στοιχεία της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως τα οποία είναι σαφώς προσδιορισμένα. Κατά συνέπεια, τα επιχειρήματα της ΕΥΕΔ δεν μπορούν να έχουν ως αποτέλεσμα την απόρριψη της εν λόγω αιτήσεως αναιρέσεως ως απαράδεκτης στο σύνολό της, αλλά πρέπει να εκτιμηθούν στο πλαίσιο της εξετάσεως καθενός από τα έξι σκέλη του μόνου λόγου αναιρέσεως.

47 Υπό τις συνθήκες αυτές, η υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως πρέπει να κριθεί παραδεκτή.

Επί της προκαταρκτικής παρατηρήσεως της αναιρεσείουσας

Επιχειρήματα των διαδίκων

48 Στο τμήμα του δικογράφου της αιτήσεως αναιρέσεως το οποίο φέρει τίτλο «Πραγματικά περιστατικά και ιστορικό της διαδικασίας», η αναιρεσείουσα επισημαίνει ότι το Γενικό Δικαστήριο, στο πλαίσιο της εκθέσεως των πραγματικών περιστατικών και του ιστορικού της διαφοράς, παρέλειψε να μνημονεύσει και να λάβει υπόψη ορισμένα πραγματικά στοιχεία στα οποία στηριζόταν η ανάλυση της αναιρεσείουσας.

49 Η ΕΥΕΔ υποστηρίζει ότι η αναιρεσείουσα δεν επισημαίνει τις συγκεκριμένες επιπτώσεις τις οποίες υποστηρίζει ότι είχε η παράλειψη αυτή όσον αφορά την προσφυγή που άσκησε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

50 Πρέπει να επισημανθεί συναφώς ότι η αναιρεσείουσα περιορίζεται στην απαρίθμηση των πραγματικών στοιχείων τα οποία υποστηρίζεται ότι παρέλειψε να λάβει υπόψη το Γενικό Δικαστήριο και παραπέμπει, κατά γενικό τρόπο, στην αιτίαση με την οποία προβάλλεται ότι το εν λόγω δικαιοδοτικό όργανο παρέβλεψε την αρχή της ελεύθερης εκτιμήσεως των αποδείξεων

και την έννοια της δέσμης συγκλινουσών ενδείξεων και ότι, ως εκ τούτου, παρέβη τους κανόνες περί του βάρους αποδείξεως, χωρίς να μνημονεύει επακριβώς ποιες σκέψεις της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως ενέχουν πλάνη περί το δίκαιο λόγω αυτής της προβαλλομένης παραλείψεως.

51 Κατά συνέπεια, οι ως άνω ισχυρισμοί δεν πληρούν τις απαιτήσεις που υπομνήσθηκαν στις σκέψεις 44 και 45 της παρούσας αποφάσεως και πρέπει, ως εκ τούτου, να απορριφθούν ως απαράδεκτοι.

Επί της ουσίας

52 Το πρώτο και το δεύτερο σκέλος του μόνου λόγου αναιρέσεως που προβάλλει η αναιρεσείουσα αφορούν το σκεπτικό της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως βάσει του οποίου το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε ορισμένα επιχειρήματα της αναιρεσείουσας ως προδήλως απαράδεκτα. Το τρίτο, το τέταρτο και το πέμπτο σκέλος του λόγου αυτού αφορούν το μέρος του σκεπτικού της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως βάσει του οποίου το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε ως προδήλως νόμω αβάσιμα τα επιχειρήματα της νυν αναιρεσείουσας περί παραβάσεως των άρθρων 21, 55 και 60 του ΚΥΚ, καθώς και της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως. Το έκτο σκέλος του λόγου αυτού αφορά την απόρριψη από το Γενικό Δικαστήριο του αιτήματος λήψεως μέτρου οργανώσεως της διαδικασίας δυνάμει του άρθρου 89, παράγραφος 3, στοιχείο δ′, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου.

Επί του πρώτου και του δευτέρου σκέλους του μόνου λόγου αναιρέσεως

– Επιχειρήματα των διαδίκων

53 Με το πρώτο σκέλος του μόνου λόγου αναιρέσεως, ο οποίος αφορά τις σκέψεις 63 και 64 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι κακώς έκρινε ότι η προβαλλόμενη παράβαση του άρθρου 1ε, παράγραφος 2, και του άρθρο 12α του ΚΥΚ ουδόλως αναπτύχθηκε στο δικόγραφο της προσφυγής. Πρώτον, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι στηρίχθηκε στο άρθρο 1ε του ΚΥΚ, δεδομένου ότι, στο σημείο 54 του δικογράφου της προσφυγής της ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, επισήμανε, αφενός, ότι η ΑΔΑ όφειλε να διασφαλίζει, βάσει υποχρεώσεως επιτεύξεως συγκεκριμένου αποτελέσματος, τη δυνατότητα του υπαλλήλου να ασκεί το επάγγελμά του σε περιβάλλον κατάλληλο και υγιές, χωρίς να υφίσταται διαρκείς επιθέσεις, προσπάθειες δυσφημίσεως και/ή παρενόχληση και, αφετέρου, ότι η υγεία της αναιρεσείουσας επιδεινώθηκε κατά την εργασία, λόγω δυσφημιστικών, κακόβουλων και συνιστωσών παρενόχληση συμπεριφορών. Δεύτερον, στην προσφυγή της ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, η αναιρεσείουσα επισήμανε επίσης ότι υπέστη ηθική παρενόχληση και μνημόνευσε, στο σημείο 53 του συγκεκριμένου δικογράφου, κατά γράμμα το άρθρο 12α, παράγραφος 3, του ΚΥΚ.

54 Με το δεύτερο σκέλος του μόνου λόγου αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο τον τρόπο με τον οποίο αντιμετώπισε την αιτίασή της περί καταστρατηγήσεως της διαδικασίας, καθώς και παράβαση του καθήκοντος μέριμνας και της υποχρεώσεως αποτελέσματος η οποία συνίσταται στη διασφάλιση της δυνατότητας υπαλλήλου να ασκεί το επάγγελμά του σε περιβάλλον κατάλληλο και υγιές, χωρίς να υφίσταται επιθέσεις, προσπάθειες δυσφημίσεως ή παρενόχληση.

55 Κατά πρώτον, υποστηρίζεται ότι το Γενικό Δικαστήριο αιτιολόγησε κατά τρόπο συγκεχυμένο και, κατά συνέπεια, νομικώς πλημμελή την άρνησή του να εξετάσει την αιτίαση αυτή, καθόσον, αφού την εξέθεσε στη σκέψη 65 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, το Γενικό Δικαστήριο ούτε απέρριψε την αιτίαση ως απαράδεκτη ούτε την εξέτασε επί της ουσίας.

56 Κατά δεύτερον, η αναιρεσείουσα αμφισβητεί τις διαπιστώσεις στις οποίες προέβη το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 65 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως και διατείνεται ότι, για να καταλήξει στις διαπιστώσεις αυτές, το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη το σύνολο της δικογραφίας και δεν εξέτασε πλήρως τα αποδεικτικά στοιχεία. Συνεπώς, παραβίασε την αρχή της ελεύθερης εκτιμήσεως των αποδείξεων, παρέβλεψε την έννοια της δέσμης συγκλινουσών ενδείξεων και, ως εκ τούτου, παρέβη τους κανόνες περί βάρους αποδείξεως, στοιχείο που είχε ως αποτέλεσμα την αρνησιδικία. Ειδικότερα, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι η εν λόγω αιτίαση τεκμηριώνεται από τα παραρτήματα Α.4, Α.8, Α.10, Α.16, Α.21, Α.24, Α.25, Α.26 και Α.30 του δικογράφου της ασκηθείσας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου προσφυγής.

57 Η ΕΥΕΔ υποστηρίζει, όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του μόνου λόγου αναιρέσεως, ότι η αναιρεσείουσα, καθόσον παρέλειψε εντελώς να μνημονεύσει τα αποδεικτικά στοιχεία στο δικόγραφο της ασκηθείσας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου προσφυγής, δεν μπορεί να προσάψει στο Γενικό Δικαστήριο ότι δεν έλαβε υπόψη τα έγγραφα που τεκμηριώνουν τους ισχυρισμούς της, ήτοι τα παραρτήματα Α.4, Α.8, Α.10 και Α.16, τα οποία μνημονεύονται για πρώτη φορά στο στάδιο της αναιρετικής διαδικασίας. Η αρχή της διαθέσεως, η οποία διέπει τη διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, επιβάλλει στην αναιρεσείουσα να προσδιορίζει επακριβώς τα αποδεικτικά στοιχεία στα οποία αναφέρονται οι νομικοί ισχυρισμοί, χωρίς το Γενικό Δικαστήριο να οφείλει να αναζητήσει αυτεπαγγέλτως στη δικογραφία τα αποδεικτικά στοιχεία που αντιστοιχούν στις αιτιάσεις της αναιρεσείουσας.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

58 Όσον αφορά το πρώτο σκέλος του μόνου λόγου αναιρέσεως, με το οποίο η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε τα επιχειρήματά της, κρίνοντας εσφαλμένως ότι η αναιρεσείουσα ουδόλως είχε αναπτύξει στο δικόγραφο της προσφυγής την προβαλλόμενη παράβαση του άρθρου 1ε, παράγραφος 2, και του άρθρου 12α του ΚΥΚ, υπενθυμίζεται ότι ο έλεγχος του Δικαστηρίου, στο πλαίσιο αναιρετικής διαδικασίας, έχει ως αντικείμενο, μεταξύ άλλων, να διακριβωθεί ότι το Γενικό Δικαστήριο απάντησε επαρκώς κατά νόμον στο σύνολο των επιχειρημάτων που προέβαλε ο προσφεύγων (απόφαση της 25ης Ιουνίου 2020, Επιτροπή κατά CX, C-131/19 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2020:502, σκέψη 33 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

59 Εξάλλου, ο λόγος αναιρέσεως με τον οποίον προβάλλεται παράλειψη του Γενικού Δικαστηρίου να απαντήσει σε επιχειρήματα τα οποία προβλήθηκαν πρωτοδίκως ισοδυναμεί, κατ' ουσίαν, με προβολή παραβάσεως της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως που απορρέει από το άρθρο 36 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το οποίο εφαρμόζεται στο Γενικό Δικαστήριο δυνάμει του άρθρου 53, πρώτο εδάφιο, του ίδιου Οργανισμού και από το άρθρο 119 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου (απόφαση της 25ης Ιουνίου 2020, Επιτροπή κατά CX, C-131/19 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2020:502, σκέψη 34 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

60 Εντούτοις, όπως έχει επανειλημμένως κρίνει το Δικαστήριο, η υποχρέωση του Γενικού Δικαστηρίου να αιτιολογεί τις αποφάσεις του δεν μπορεί να ερμηνεύεται ως συνεπαγόμενη την υποχρέωσή του να απαντά λεπτομερώς σε κάθε προβαλλόμενο επιχείρημα, ιδίως αν πρόκειται

για επιχείρημα που δεν είναι αρκούντως σαφές και ακριβές (απόφαση της 15ης Απριλίου 2010, Gualtieri κατά Επιτροπής, C-485/08 P, EU:C:2010:188, σκέψη 41 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

61 Επομένως, δεν μπορεί να προσαφθεί στο Γενικό Δικαστήριο ότι έκρινε, ενόψει ισχυρισμών και ενδείξεων γενικού χαρακτήρα, όπως είναι τα όσα διαλαμβάνονται στα σημεία 53 και 54 του δικογράφου της πρωτοδίκως ασκηθείσας προσφυγής, ότι ουδόλως αναπτύχθηκε από νομικής απόψεως η προβαλλόμενη παράβαση των άρθρων 1ε και 12α του ΚΥΚ.

62 Ως εκ τούτου, το πρώτο σκέλος του μόνου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

63 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του μόνου λόγου αναιρέσεως, διαπιστώνεται, πρώτον, ότι το επιχείρημα της αναιρεσείουσας ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν αιτιολόγησε την άρνησή του να εξετάσει την αιτίαση αυτή, καθόσον ούτε την έκρινε απαράδεκτη ούτε την εξέτασε επί της ουσίας, στηρίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως.

64 Από το μη ανωνυμοποιημένο κείμενο της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, το οποίο επισυνάπτεται στην αίτηση αναιρέσεως, προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο, αφού επισήμανε, στη σκέψη 64 της διατάξεως αυτής, ότι «οι ισχυρισμοί που μνημονεύονται στη σκέψη 63 [της συγκεκριμένης διατάξεως] δεν πληρούν τις ελάχιστες απαιτήσεις περί σαφήνειας και συνοχής, κατά το άρθρο 76, στοιχείο δ′, του Κανονισμού Διαδικασίας», διευκρίνισε, στη σκέψη 65 της εν λόγω διατάξεως, ότι το αυτό ισχύει «και για την αιτίαση περί καταστρατηγήσεως της διαδικασίας και παραβάσεως του καθήκοντος μέριμνας και της υποχρεώσεως προς επίτευξη συγκεκριμένου αποτελέσματος η οποία συνίσταται στη διασφάλιση της δυνατότητας υπαλλήλου να ασκεί το επάγγελμά του σε περιβάλλον κατάλληλο και υγιές, χωρίς να υφίστανται επιθέσεις, προσπάθειες δυσφημίσεως ή παρενόχληση». Εν συνεχεία, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε, μεταξύ άλλων, στην ίδια σκέψη 65 ότι, «προς στήριξη της αιτιάσεως αυτής, η προσφεύγουσα απλώς έκανε λόγο, κατά τρόπο γενικό και ουδόλως τεκμηριωμένο, εξαιρουμένης μιας συλλήβδην παραπομπής στα “πραγματικά περιστατικά όπως αυτά που αναπτύχθηκαν στην υπό κρίση προσφυγή” και σε “αδιάσειστα αποδεικτικά στοιχεία”, για ένα “περιβάλλον που στρέφεται εναντίον [της] υποκινούμενο από σκοτεινά σχέδια και σε πλαίσιο κατάφωρου επαγγελματικού αποκλεισμού”», καθώς και διάφορα άλλα στοιχεία.

65 Ακολούθως, το Γενικό Δικαστήριο αποφάνθηκε, στη σκέψη 66 του μη ανωνυμοποιημένου κειμένου της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, το οποίο επισυνάπτεται στην αίτηση αναιρέσεως, ότι οι ισχυρισμοί που εκτέθηκαν στις σκέψεις 62 έως 65 της διατάξεως αυτής έπρεπε να απορριφθούν ως προδήλως απαράδεκτοι.

66 Κατά συνέπεια, δεν είναι βάσιμος ο ισχυρισμός ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν αιτιολόγησε την άρνησή του να εξετάσει την αιτίαση περί καταστρατηγήσεως της διαδικασίας, καθώς και περί παραβάσεως του καθήκοντος μέριμνας και της υποχρεώσεως προς επίτευξη συγκεκριμένου αποτελέσματος, η οποία συνίσταται στη διασφάλιση της δυνατότητας υπαλλήλου να ασκεί το επάγγελμά του σε περιβάλλον κατάλληλο και υγιές, χωρίς να υφίστανται επιθέσεις, προσπάθειες δυσφημίσεως ή παρενόχληση.

67 Όσον αφορά, δεύτερον, τη δεύτερη αιτίαση του δευτέρου σκέλους του μόνου λόγου ακυρώσεως, η οποία μνημονεύεται στη σκέψη 56 της παρούσας αποφάσεως, υπενθυμίζεται ότι, όπως προκύπτει από τη νομολογία του Δικαστηρίου, η «συνοπτική έκθεση των λόγων», η οποία πρέπει να περιέχεται σε κάθε δικόγραφο προσφυγής, κατά την έννοια του άρθρου 21 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το οποίο έχει εφαρμογή στην περίπτωση του Γενικού

Δικαστηρίου δυνάμει του άρθρου 53, πρώτο εδάφιο, του εν λόγω Οργανισμού και του άρθρου 76, στοιχείο δ′, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, έχει την έννοια ότι με το δικόγραφο της προσφυγής πρέπει να διευκρινίζεται σε τι συνίσταται ο λόγος στον οποίο στηρίζεται η προσφυγή (απόφαση της 11ης Σεπτεμβρίου 2014, MasterCard κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, σκέψη 39 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και διάταξη της 21ης Ιανουαρίου 2016, Internationaler Hilfsfonds κατά Επιτροπής, C-103/15 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2016:51, σκέψη 31).

68 Επομένως, για να είναι παραδεκτή προσφυγή ασκηθείσα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου απαιτείται τα ουσιώδη πραγματικά περιστατικά και νομικά στοιχεία επί των οποίων αυτή στηρίζεται να προκύπτουν, τουλάχιστον συνοπτικώς, πλην όμως κατά τρόπο συνεκτικό και κατανοητό, από το ίδιο το κείμενο του δικογράφου της προσφυγής. Μολονότι το κύριο μέρος του δικογράφου της προσφυγής μπορεί να τεκμηριώνεται και να συμπληρώνεται, ως προς συγκεκριμένα σημεία, με παραπομπές σε ορισμένα αποσπάσματα συνημμένων εγγράφων, η γενική παραπομπή σε άλλα έγγραφα, ακόμη και συνημμένα στο δικόγραφο, δεν μπορεί να άρει την έλλειψη ουσιωδών στοιχείων των νομικών επιχειρημάτων, τα οποία, βάσει των διατάξεων που υπομνήσθηκαν στην προηγούμενη σκέψη της παρούσας αποφάσεως, πρέπει να περιλαμβάνονται στο δικόγραφο της προσφυγής (απόφαση της 11ης Σεπτεμβρίου 2014, MasterCard κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, σκέψη 40, και διάταξη της 21ης Ιανουαρίου 2016, Internationaler Hilfsfonds κατά Επιτροπής, C-103/15 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2016:51, σκέψη 32).

69 Η αμιγώς αποδεικτική και διευκρινιστική λειτουργία των συνημμένων συνεπάγεται ότι, στον βαθμό που τα έγγραφα αυτά περιέχουν νομικά στοιχεία επί των οποίων στηρίζονται λόγοι ή ισχυρισμοί διατυπωμένοι στο εν λόγω δικόγραφο, τα συγκεκριμένα στοιχεία πρέπει να περιλαμβάνονται στο ίδιο το κείμενο του δικογράφου ή, τουλάχιστον, να προσδιορίζονται επαρκώς σε αυτό (βλ. απόφαση της 2ας Οκτωβρίου 2019, Crédit mutuel Arkéa κατά ΕΚΤ, C-152/18 P και C-153/18 P, EU:C:2019:810, σκέψη 39 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

70 Κατά συνέπεια, το Γενικό Δικαστήριο δεν όφειλε να αναζητήσει και να εντοπίσει στα συνημμένα έγγραφα τους λόγους και τα επιχειρήματα που ενδεχομένως καθιστούν βάσιμη την προσφυγή, δεδομένου ότι τα συνημμένα έγγραφα επιτελούν λειτουργία αμιγώς αποδεικτική και διευκρινιστική (πρβλ. απόφαση της 16ης Σεπτεμβρίου 2020, BP κατά FRA, C-669/19 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2020:713, σκέψη 54).

71 Η δεύτερη αιτίαση του δευτέρου σκέλους του μόνου λόγου αναιρέσεως είναι συνεπώς αβάσιμη.

72 Ως εκ τούτου, το πρώτο και το δεύτερο σκέλος αυτού του λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμα.

Επί του πέμπτου σκέλους του μόνου λόγου αναιρέσεως

– *Επιχειρήματα των διαδίκων*

73 Με το πέμπτο σκέλος του μόνου λόγου αναιρέσεως, το οποίο πρέπει να εξετασθεί κατά προτεραιότητα, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι εφάρμοσε εσφαλμένα το άρθρο 60 του ΚΥΚ και ότι αγνόησε τη νομική βάση της επίμαχης αποφάσεως. Κατά την αναιρεσείουσα, το Γενικό Δικαστήριο, κρίνοντας ότι η απόφαση αυτή, η οποία στηρίζεται στο

άρθρο 60 του ΚΥΚ, είναι έγκυρη, υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κατά την ανάλυση του εν λόγω άρθρου 60 και, επιπλέον, παραμόρφωσε τα πραγματικά περιστατικά, κρίνοντας ότι η νυν αναιρεσείουσα απουσίαζε παρατύπως, παρά τη φυσική παρουσία της.

74 Κατά πρώτον, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν εξέτασε το προβαλλόμενο υποστατό των αδικαιολόγητων απουσιών υπό το πρίσμα του άρθρου 60 του ΚΥΚ, το οποίο αποτελεί τη νομική βάση της επίμαχης αποφάσεως, αλλά βάσει των άρθρων 21 και 55 του ΚΥΚ.

75 Επικυρώνοντας την ανάλυση της ΑΔΑ που περιέχεται στην επίμαχη απόφαση, συγκεκριμένα δε ότι η παρουσία της αναιρεσείουσας στις εγκαταστάσεις του θεσμικού οργάνου, η οποία δεν ανταποκρινόταν στις προσδοκίες του τελευταίου όσον αφορά τη διαθεσιμότητα και την τακτική παρουσία, εξομοιώνεται με αδικαιολόγητη απουσία, το Γενικό Δικαστήριο παρέβη, κατά την αναιρεσείουσα, το άρθρο 60 του ΚΥΚ, το οποίο αφορά απουσίες χωρίς προηγούμενη άδεια, εκτός από την περίπτωση ασθενείας ή ατυχήματος. Στο μέτρο, όμως, που η αναιρεσείουσα ήταν παρούσα στις εγκαταστάσεις αυτές, το εν λόγω άρθρο 60 δεν έχει εφαρμογή.

76 Εάν η ΑΔΑ έκρινε ότι η αναιρεσείουσα δεν ανταποκρινόταν στις συγκεκριμένες προσδοκίες, θα έπρεπε να κινήσει πειθαρχικές διαδικασίες. Τυχόν παράβαση, όμως, των άρθρων 21 και 55 του ΚΥΚ δεν μπορεί να τιμωρείται με κράτηση επί των αποδοχών ή με καταλογισμό των απουσιών στις ημέρες αδείας, δεδομένου ότι τα συγκεκριμένα μέτρα δεν προβλέπονται στο άρθρο 9 του παραρτήματος IX του ΚΥΚ. Επομένως, η κράτηση επί των αποδοχών δεν μπορεί να συνιστά συγκεκαλυμμένη πειθαρχική ποινή ή να επιβάλλεται αντί πειθαρχικής ποινής.

77 Κατά δεύτερον και εν πάση περιπτώσει, η ΕΥΕΔ δεν παρέσχε περιγραφή της θέσεως εργασίας, δεν μνημόνευσε τους προς επίτευξη στόχους και τα συγκεκριμένα καθήκοντα που ανατέθηκαν στην αναιρεσείουσα ούτε απέδειξε την άρνηση της δεύτερης να ασχοληθεί με τα καθήκοντα αυτά. Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε κατά την αναιρεσείουσα σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως παραπέμποντας, στη σκέψη 74 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, στην απάντηση της αναιρεσείουσας στην έκθεσή της αξιολογήσεως για το έτος 2016, ενώ οι προβαλλόμενες αδικαιολόγητες απουσίες της, όπως προσδιορίσθηκαν από το Γενικό Δικαστήριο, αφορούσαν το έτος 2017.

78 Η ΕΥΕΔ επισημαίνει ότι το πέμπτο σκέλος του μόνου λόγου αναιρέσεως, καθόσον αφορά προβαλλόμενη παράβαση του άρθρου 60 του ΚΥΚ, δεν μνημονεύεται στη διατύπωση του μόνου λόγου αναιρέσεως. Εν πάση περιπτώσει, το σκέλος αυτό είναι αβάσιμο. Κατά την ΕΥΕΔ, το Γενικό Δικαστήριο ορθώς επισήμανε συναφώς ότι ο υπάλληλος πρέπει να βρίσκεται διαρκώς στη διάθεση του θεσμικού οργάνου, ότι το εν λόγω άρθρο 60 τιμωρεί κάθε παράτυπη απουσία και ότι, επομένως, απαιτεί πραγματική παρουσία στον χώρο εργασίας, η οποία εξαρτάται από την τήρηση, εκ μέρους του υπαλλήλου, δύο σωρευτικών προϋποθέσεων, που προβλέπονται στα άρθρα 21 και 55 του ΚΥΚ, ήτοι να επικουρεί τους ιεραρχικώς ανωτέρως του κατά την εκτέλεση των καθηκόντων που του έχουν ανατεθεί και, προς τούτο, να βρίσκεται διαρκώς στη διάθεση του θεσμικού οργάνου. Κατά συνέπεια, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η αναιρεσείουσα, το Γενικό Δικαστήριο και η ΑΔΑ στηρίχθηκαν στα άρθρα 21, 55 και 60 του ΚΥΚ, θεωρούμενα από κοινού, και όχι μόνον στο τελευταίο εκ των μνημονευομένων άρθρων.

– *Εκτίμηση του Δικαστηρίου*

79 Όσον αφορά το προβαλλόμενο απαράδεκτο του πέμπτου σκέλους του μόνου λόγου αναιρέσεως, πρέπει να επισημανθεί, αφενός, ότι, μολονότι η διατύπωση του λόγου αυτού περιλαμβάνει ισχυρισμό σχετικό με «περιπτώσεις πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως που συνεπάγονται πεπλανημένη νομική αιτιολογία» της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, από τα επιχειρήματα που μνημονεύονται στο πέμπτο σκέλος προκύπτει σαφώς ότι, με το συγκεκριμένο σκέλος, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο εφαρμόζοντας το άρθρο 60 του ΚΥΚ.

80 Αφετέρου, στο ως άνω πέμπτο σκέλος παρατίθενται επακριβώς τα επικρινόμενα στοιχεία της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως και τα νομικά επιχειρήματα τα οποία στηρίζουν κατά τρόπο συγκεκριμένο το αίτημα αναιρέσεως της διατάξεως αυτής, σύμφωνα με τις απαιτήσεις που υπομνήσθηκαν στη σκέψη 44 της παρούσας αποφάσεως.

81 Κατά συνέπεια, το πέμπτο σκέλος του μόνου λόγου αναιρέσεως είναι παραδεκτό.

82 Όσον αφορά την πρώτη αιτίαση του πέμπτου σκέλους του μόνου λόγου αναιρέσεως, με την οποία η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο πεπλανημένη εφαρμογή του άρθρου 60 του ΚΥΚ, επισημαίνεται ότι, στις σκέψεις 70 έως 80 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, το Γενικό Δικαστήριο ήλεγξε εάν η επίμαχη απόφαση και η απόφαση περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως ήταν σύμφωνες προς τα άρθρα 21, 55 και 60 του ΚΥΚ.

83 Αφού υπενθύμισε, στις σκέψεις 71 και 72 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, το περιεχόμενο των ως άνω άρθρων, καθώς και εκείνο του σημείου Β του εισαγωγικού μέρους της αποφάσεως C (2013) 9051 τελικό της Επιτροπής, της 16ης Δεκεμβρίου 2013, περί αδειών, η οποία έχει εφαρμογή στην ΕΥΕΔ δυνάμει της αποφάσεως ΕΥΕΔ DEC (2014) 009 της 13ης Φεβρουαρίου 2014, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε, στη σκέψη 73 της διατάξεως αυτής, ότι η αναιρεσείουσα παρέβη τις απαιτήσεις των διατάξεων αυτών.

84 Επομένως, στις σκέψεις 74 και 75 της εν λόγω διατάξεως, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε καταρχάς, όσον αφορά τις προϋποθέσεις των άρθρων 21 και 55 του ΚΥΚ, ότι ορθώς έκρινε η ΑΔΑ ότι από τον φάκελο της υποθέσεως και ειδικότερα από την απάντηση της νυν αναιρεσείουσας στην έκθεσή της αξιολογήσεως για το έτος 2016 προέκυπτε ότι, ήδη από της μετατάξεώς της στο τμήμα PRISM και παρά τις διάφορες προειδοποιήσεις και επιπλήξεις των προϊσταμένων της, η ενδιαφερομένη εκδήλωσε την πρόθεσή της να μην εργασθεί στο εν λόγω τμήμα.

85 Εν συνεχεία, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε, στη σκέψη 76 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι η βούληση της αναιρεσείουσας να μην επικουρεί τους ιεραρχικώς ανωτέρους της και να μην εκτελεί τα καθήκοντά της προέκυπτε και από ηλεκτρονική επιστολή της με ημερομηνία 11 Απριλίου 2017, στην οποία η αναιρεσείουσα δήλωνε ότι ήταν καθημερινώς παρούσα στην ΕΥΕΔ προκειμένου να προσπαθήσει να τακτοποιήσει την κατάσταση στην οποία βρέθηκε κατόπιν της κατ' αυτήν παράνομης απομακρύνσεώς της από το τμήμα EURCA West3 και της καταχρηστικής μετατάξεώς της στο τμήμα PRISM. Με την ηλεκτρονική επιστολή της, η αναιρεσείουσα επισήμαινε επίσης ότι δεν παρέμενε κατ' ανάγκην συνεχώς στο γραφείο της καθ' όλη τη διάρκεια της ημέρας.

86 Τέλος, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε επίσης, στη σκέψη 77 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι, ακόμη και αν η αναιρεσείουσα θεωρούσε ότι η μετάταξή της δεν της ήταν επιθυμητή, μπορούσε να ζητήσει νέα τοποθέτηση, πλην όμως τούτο δεν την απήλλασσε, εν αναμονή της συγκεκριμένης τοποθετήσεως, από την υποχρέωση να εργάζεται στο τμήμα PRISM προκειμένου να ασκεί καθήκοντα σχετικά με τη θέση εργασίας της και να είναι διαρκώς στη διάθεση της ΕΥΕΔ. Στη σκέψη 78 της διατάξεως αυτής, το Γενικό Δικαστήριο διευκρίνισε ότι, εάν η αναιρεσείουσα θεωρούσε ότι η μετάταξή της ενείχε κάποια πλημμέλεια, μπορούσε να ασκήσει τα διαθέσιμα ένδικα βοηθήματα, πλην όμως το θεμελιώδες καθήκον πίστεως και συνεργασίας τής απαγόρευε, εντούτοις, να μη συμμορφώνεται προς τις υποχρεώσεις που συνεπαγόταν η μετάταξη αυτή.

87 Το Γενικό Δικαστήριο αποφάνθηκε, στη σκέψη 79 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι, ακόμη και αν θεωρηθεί αποδεδειγμένο ότι η αναιρεσείουσα ήταν πράγματι παρούσα στις εγκαταστάσεις της ΕΥΕΔ, όπως υποστηρίζει, εντούτοις γεγονός παραμένει ότι η ίδια, εκδηλώνοντας σαφώς την πρόθεσή της να μην εργασθεί στο τμήμα PRISM για τον λόγο ότι επιθυμούσε να επικεντρωθεί αποκλειστικά στα διοικητικά ζητήματα που συνδέονταν με τη μετάταξή της, προδήλως δεν τήρησε τους όρους των άρθρων 21 και 55 του ΚΥΚ. Εν συνεχεία, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε επίσης ότι δεν μπορεί να προσαφθεί στην ΕΥΕΔ ότι κακώς έκρινε ότι η αναιρεσείουσα ήταν αδικαιολόγητα απούσα και ότι, καθόσον οι απουσίες που έλαβε υπόψη η ΕΥΕΔ δεν είχαν προηγουμένως εγκριθεί από τους προϊσταμένους της, η παρακράτηση επί του μισθού ποσού που αντιστοιχούσε σε 72 ημερολογιακές ημέρες αποτελούσε απλώς συνέπεια της μη τηρήσεως των απαιτήσεων του άρθρου 60 του ΚΥΚ.

88 Τέλος, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε, στη σκέψη 80 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι το συμπέρασμα στο οποίο κατέληξε στη σκέψη 79 της εν λόγω διατάξεως δεν μπορεί να κλονισθεί από το επιχείρημα της νυν αναιρεσείουσας ότι είχε προσκομίσει πολυάριθμα αποδεικτικά στοιχεία τα οποία επιβεβαίωναν την παρουσία της στο γραφείο και στο τμήμα PRISM. Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, κατ' ουσίαν, ότι τα στοιχεία αυτά, παρά την ημερομηνία αποστολής τους, δεν μπορούσαν να αποδείξουν ούτε ότι η νυν αναιρεσείουσα επικουρούσε τους ιεραρχικώς προϊσταμένους της εκτελώντας τα καθήκοντα που της είχαν ανατεθεί ούτε ότι βρισκόταν διαρκώς στη διάθεση της ΕΥΕΔ, σύμφωνα με τις υποχρεώσεις που απορρέουν από τα άρθρα 21 και 55 του ΚΥΚ.

89 Από τα προεκτεθέντα συνάγεται ότι το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, κατ' ουσίαν, ότι, καθόσον η αναιρεσείουσα, έχοντας σαφώς εκδηλώσει την πρόθεσή της να μην εργαστεί στο τμήμα όπου είχε μεταταγεί, δεν τήρησε τους όρους των άρθρων 21 και 55 του ΚΥΚ, δεν είναι δυνατόν να προσαφθεί στην ΕΥΕΔ ότι θεώρησε ότι η νυν αναιρεσείουσα ήταν αδικαιολόγητα απούσα και, κατά συνέπεια, η ΕΥΕΔ μπορούσε βασίμως, σύμφωνα με το άρθρο 60 του ΚΥΚ, να προβεί σε κράτηση επί των αποδοχών ποσού που αντιστοιχούσε σε 72 ημερολογιακές ημέρες, τούτο δε ακόμη και αν υποτεθεί ότι η αναιρεσείουσα ήταν πράγματι παρούσα στις εγκαταστάσεις της ΕΥΕΔ.

90 Προκαταρκτικώς, επισημαίνεται ότι, ενώ το Γενικό Δικαστήριο κάνει λόγο στην αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη για «αδικαιολόγητες απουσίες» της αναιρεσείουσας, από τη σκέψη 70 της διατάξεως αυτής προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε εάν η επίμαχη απόφαση και η απόφαση περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως ήταν σύμφωνες, μεταξύ άλλων, με το άρθρο 60 του ΚΥΚ, το οποίο αφορά τις περιπτώσεις «παράτυπης απουσίας».

91 Ως εκ τούτου, πρέπει να εξετασθεί εάν το γεγονός, εφόσον θεωρηθεί αποδεδειγμένο, ότι ένας υπάλληλος δεν τηρεί τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 21 και 55 του ΚΥΚ, συγκεκριμένα δε να επικουρεί και να συμβουλεύει τους ανωτέρους του, να είναι υπεύθυνος για την εκτέλεση των καθηκόντων που του έχουν ανατεθεί και να είναι διαρκώς στη διάθεση του θεσμικού οργάνου, μπορεί να χαρακτηρισθεί ως «παράτυπη απουσία», κατά την έννοια του άρθρου 60, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ, και, ως εκ τούτου, να καθιστά δυνατή την εφαρμογή των μέτρων που προβλέπει η διάταξη αυτή εις βάρος του εν λόγω υπαλλήλου.

92 Κατά πάγια νομολογία, για την ερμηνεία διατάξεως του δικαίου της Ένωσης πρέπει να λαμβάνεται υπόψη όχι μόνον το γράμμα της, αλλά και το πλαίσιο στο οποίο αυτή εντάσσεται και οι σκοποί που επιδιώκονται με τη ρύθμιση της οποίας αποτελεί μέρος [βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 28ης Ιανουαρίου 2020, Επιτροπή κατά Ιταλίας (Οδηγία για την καταπολέμηση των καθυστερήσεων πληρωμών), C-122/18, EU:C:2020:41, σκέψη 39 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

93 Κατά πρώτον, επισημαίνεται ότι το άρθρο 60 του ΚΥΚ, το οποίο περιλαμβάνεται στο κεφάλαιο 2 του τίτλου IV του ΚΥΚ, που επιγράφεται «Άδειες», ορίζει στο πρώτο εδάφιό του ότι, «[ε]κτός από περίπτωση ασθενείας ή ατυχήματος, ο υπάλληλος δεν δύναται να απουσιάσει χωρίς προηγούμενη άδεια από τον ιεραρχικά ανώτερό του», ότι, «[μ]ε την επιφύλαξη της ενδεχομένης εφαρμογής των προβλεπομένων πειθαρχικών διατάξεων, κάθε παράτυπη απουσία που έχει δεόντως διαπιστωθεί καταλογίζεται στη διάρκεια της ετησίας αδείας του ενδιαφερομένου» και ότι «[σ]ε περίπτωση εξαντλήσεως της αδείας αυτής ο υπάλληλος στερείται του δικαιώματος επί των αποδοχών του για την αντίστοιχη περίοδο».

94 Μολονότι η ανωτέρω διάταξη δεν ορίζει την έννοια της «παράτυπης απουσίας», εξ αυτής συνάγεται ότι η απουσία υπαλλήλου είναι παράτυπη οσάκις ο συγκεκριμένος υπάλληλος δεν τήρησε την απαγόρευση απουσίας χωρίς να έχει λάβει προηγουμένως σχετική άδεια από τον προϊστάμενό του, εκτός από την περίπτωση ασθενείας ή ατυχήματος.

95 Για την εφαρμογή του άρθρου 60, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ καθοριστική σημασία έχουν η δεόντως διαπιστωθείσα απουσία του οικείου υπαλλήλου και η έλλειψη προηγούμενης αδείας του προϊσταμένου του προς τούτο. Πράγματι, από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι το καθοριστικής σημασίας αίτιο της στερήσεως του δικαιώματος επί των αποδοχών έγκειται στο ότι ο υπάλληλος απουσιάζει από την υπηρεσία χωρίς τούτο να επιτρέπεται από τον ΚΥΚ ή από την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (διάταξη της 30ής Νοεμβρίου 1972, Perinciolo κατά Συμβουλίου, 75/72 R, EU:C:1972:110, σκέψη 10).

96 Όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 44 των προτάσεών του, στην καθημερινή γλώσσα, η έννοια της «απουσίας» χρησιμοποιείται για να δηλώσει την κατάσταση όπου κάποιος ή κάτι δεν βρίσκεται στον τόπο όπου θα αναμενόταν να είναι, στοιχείο που προϋποθέτει φυσική απουσία.

97 Ουδόλως προκύπτει από το γράμμα του άρθρου 60, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ ότι για την εφαρμογή της συγκεκριμένης διατάξεως η ανωτέρω έννοια πρέπει να νοηθεί με σημασιολογικό περιεχόμενο διαφορετικό από το σύνηθες. Ειδικότερα, από το γράμμα της συγκεκριμένης διάταξης ουδόλως προκύπτει ότι η «παράτυπη απουσία» υπαλλήλου, κατά την έννοια της διατάξεως αυτής, μπορεί να συναχθεί από παράβαση των επαγγελματικών υποχρεώσεων που υπέχει ο υπάλληλος από τα άρθρα 21 και 55 του ΚΥΚ, ανεξαρτήτως της παρουσίας του στον τόπο εργασίας ή της φυσικής απουσίας του από τον τόπο αυτόν.

98 Πράγματι, όπως επισήμανε, κατ' ουσίαν, ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 46 των προτάσεών του, το άρθρο 60, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ ουδόλως μνημονεύει οποιαδήποτε παράβαση των εν λόγω επαγγελματικών υποχρεώσεων εκ μέρους του υπαλλήλου.

99 Κατά δεύτερον, υπενθυμίζεται ότι το κεφάλαιο 2 του τίτλου IV του ΚΥΚ, το οποίο επιγράφεται «Άδειες» και περιλαμβάνει το άρθρο 60, προβλέπει διατάξεις σχετικές με τα διάφορα είδη αδειών που δικαιούται να λαμβάνει ο υπάλληλος, ήτοι, την ετήσια και ειδική άδεια, που ρυθμίζονται από τα άρθρα 57 και 59α του ΚΥΚ, την άδεια μητρότητας, που ρυθμίζεται από το άρθρο 58 του ΚΥΚ, και την αναρρωτική άδεια, που ρυθμίζεται από το άρθρο 59 του ΚΥΚ. Όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 54 των προτάσεών του, όλα τα άρθρα αυτά αφορούν καταστάσεις κατά τις οποίες ο υπάλληλος τελεί σε περίοδο που δεν ασκεί επαγγελματική δραστηριότητα και, κατά συνέπεια, δεν έχει υποχρέωση φυσικής παρουσίας στον τόπο εργασίας του.

100 Μολονότι τα άρθρα 57 έως 59α του ΚΥΚ αφορούν περιπτώσεις στις οποίες η απουσία του υπαλλήλου δικαιολογείται βάσει κάποιας εκ των ρυθμιζόμενων με τα εν λόγω άρθρα αδειών, το άρθρο 60, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ αφορά εκείνες τις περιπτώσεις στις οποίες ο υπάλληλος απουσιάζει, χωρίς να εμπίπτει σε κάποια από τις περιπτώσεις των άρθρων 57 έως 59α και χωρίς να έχει λάβει την άδεια του προϊσταμένου του.

101 Η υπαγωγή του άρθρου 60, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ στο κεφάλαιο 2 του τίτλου IV τείνει να επιβεβαιώσει ότι η δυνατότητα εφαρμογής της διατάξεως αυτής προϋποθέτει φυσική απουσία του οικείου υπαλλήλου από τον τόπο εργασίας του.

102 Κατά τρίτον, υπάλληλος ο οποίος τελεί σε κατάσταση «απουσία[ς] που έχει διαπιστωθεί δεόντως», κατά την έννοια του άρθρου 60, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ, μπορεί να υποστεί, με την επιφύλαξη ενδεχόμενης εφαρμογής των προβλεπομένων πειθαρχικών διατάξεων, καταλογισμό της συγκεκριμένης παράτυπης απουσίας στη διάρκεια της ετήσιας αδείας του ή, σε περίπτωση εξαντλήσεως της αδείας αυτής, στέρηση των αποδοχών του για το χρονικό διάστημα που αντιστοιχεί στην εν λόγω παράτυπη απουσία.

103 Συναφώς, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι υπάλληλος του οποίου η παράτυπη απουσία έχει δεόντως διαπιστωθεί και ο οποίος έχει εξαντλήσει την άδειά του στερείται αυτοδικαίως του δικαιώματος επί των αποδοχών του (απόφαση της 6ης Ιουλίου 1983, Geist κατά Επιτροπής, 285/81, EU:C:1983:192, σκέψη 21).

104 Η προβλεπόμενη στο άρθρο 60, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ στέρηση του δικαιώματος επί των αποδοχών δεν συνιστά ούτε πειθαρχική ποινή ούτε ισοδύναμο μέτρο (απόφαση της 6ης Ιουλίου 1983, Geist κατά Επιτροπής, 285/81, EU:C:1983:192, σκέψη 21).

105 Εκ των ανωτέρω συνάγεται, αφενός, ότι ο καταλογισμός παράτυπης απουσίας στη διάρκεια της ετήσιας αδείας ή, σε περίπτωση εξαντλήσεώς της, η στέρηση του δικαιώματος επί των αποδοχών για το χρονικό διάστημα της συγκεκριμένης απουσίας, όπως προβλέπει το άρθρο 60, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ, είναι μέτρα τα οποία, ως εκ της φύσεως και των αποτελεσμάτων τους, δεν έχουν ως σκοπό να επιπλήξουν ή να επικρίνουν υπάλληλο λόγω της κακής συμπεριφοράς που επέδειξε ή λόγω ελλείψεως ικανοτήτων ή της μη διαθεσιμότητάς κατά το χρονικό διάστημα που εργάζεται. Δεδομένου ότι η απουσία υπολογίζεται σε αριθμό ημερών ή μισών ημερών, τα μέτρα αυτά υλοποιούνται διά της αφαιρέσεως αριθμού ημερών ή μισών ημερών από το υπόλοιπο της ετήσιας αδείας που δικαιούται ο οικείος υπάλληλος ή, ενδεχομένως, από τις αποδοχές του.

106 Όπως, όμως, επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 63 των προτάσεών του, αντιθέτως προς τις περιπτώσεις απουσίας του υπαλλήλου από τον τόπο εργασίας του, δεν είναι δυνατόν να ποσοτικοποιηθεί ενδεχόμενη παράβαση των επαγγελματικών υποχρεώσεών του.

107 Αφετέρου, τα μνημονευόμενα στη σκέψη 105 της παρούσας αποφάσεως μέτρα δεν έχουν ως σκοπό να αντικαταστήσουν πειθαρχική ποινή λόγω τέτοιας παραβάσεως.

108 Κατά συνέπεια, ο σκοπός των μέτρων που προβλέπει το άρθρο 60, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ επιρρωννύει την ερμηνεία ότι η διάταξη αυτή αφορά περιπτώσεις φυσικής απουσίας υπαλλήλου από τον τόπο εργασίας του.

109 Κατά συνέπεια, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 64 των προτάσεών του, το να γίνει δεκτό ότι υπάλληλος ο οποίος είναι παρών στον τόπο εργασίας του και ο οποίος εκτελεί πλημμελώς τα καθήκοντά του, ενδεχομένως δε υποπίπτει σε πράξεις που συνιστούν απείθεια, τελεί σε κατάσταση «παράτυπης απουσίας», κατά την έννοια του άρθρου 60, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ, και ότι, ως εκ τούτου, είναι δυνατή η επιβολή κρατήσεων επί των αποδοχών του ή η αφαίρεση ημερών αδείας του, συνιστά καταστρατήγηση της πειθαρχικής διαδικασίας. Ο εσφαλμένος αυτός χαρακτηρισμός της «παράτυπης απουσίας» έχει ως αποτέλεσμα την επιβολή στον συγκεκριμένο υπάλληλο χρηματικής ποινής που δεν προβλέπεται στον ΚΥΚ, χωρίς ο υπάλληλος να απολαύει των εγγυήσεων της τακτικής πειθαρχικής διαδικασίας.

110 Ως εκ τούτου, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον έκρινε, με την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη, ότι, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η αναιρεσείουσα ήταν πράγματι παρούσα στις εγκαταστάσεις της ΕΥΕΔ, δεν τήρησε τους όρους των άρθρων 21 και 55 του ΚΥΚ, για τον λόγο ότι είχε εκδηλώσει την πρόθεσή της να μην εργασθεί στο τμήμα αυτό, ότι, κατά συνέπεια, δεν μπορεί να προσαφθεί στην ΕΥΕΔ ότι έκρινε ότι η αναιρεσείουσα ήταν αδικαιολόγητα απούσα, και ότι, καθόσον οι απουσίες τις οποίες έλαβε υπόψη η ΕΥΕΔ δεν είχαν εγκριθεί προηγουμένως από τους ιεραρχικώς ανωτέρους της αναιρεσείουσας, η ΕΥΕΔ μπορούσε, σύμφωνα με το άρθρο 60 του ΚΥΚ, να προβεί σε κράτηση επί των αποδοχών ίση με 72 ημερολογιακές ημέρες.

111 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η πρώτη αιτίαση του πέμπτου σκέλους του μόνου λόγου αναιρέσεως είναι βάσιμη.

112 Κατά συνέπεια, η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη πρέπει να αναιρεθεί, χωρίς να απαιτείται να εξετασθούν η δεύτερη αιτίαση του πέμπτου σκέλους και τα λοιπά σκέλη του μόνου λόγου αναιρέσεως.

Επί της ασκηθείσας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου προσφυγής

113 Κατά το άρθρο 61, πρώτο εδάφιο, δεύτερη περίοδος, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το Δικαστήριο μπορεί, σε περίπτωση αναιρέσεως της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου, να αποφανθεί το ίδιο οριστικά επί της διαφοράς, εφόσον αυτή είναι ώριμη προς εκδίκαση.

114 Τούτο συμβαίνει εν προκειμένω.

Επί του αιτήματος ακυρώσεως της επίμαχης αποφάσεως και της αποφάσεως περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως

115 Επισημαίνεται ότι η πλάνη περί το δίκαιο για την οποία γίνεται λόγος στη σκέψη 110 της παρούσας αποφάσεως βαρύνει επίσης την επίμαχη απόφαση και την απόφαση περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως.

116 Από την απόφαση περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως προκύπτει ότι η ΕΥΕΔ έκρινε ότι ένας υπάλληλος είναι παρών στην υπηρεσία αυτή εφόσον πληροί σωρευτικώς τις δύο προϋποθέσεις που απορρέουν από τα άρθρα 21 και 55 του ΚΥΚ, συγκεκριμένα δε να επικουρεί τους ιεραρχικώς ανωτέρους του κατά την εκτέλεση των καθηκόντων που του έχουν ανατεθεί και να είναι διαρκώς στη διάθεση του θεσμικού οργάνου. Συναφώς, η ΕΥΕΔ έκρινε, αφενός, ότι υπάλληλος ο οποίος δήλωσε την πρόθεσή του να μην επικουρεί τους ιεραρχικά ανωτέρους του και να μην εκτελεί τα καθήκοντα που του έχουν ανατεθεί δεν πληρούσε τις προϋποθέσεις περί πραγματικής παρουσίας στην υπηρεσία και απουσίαζε αδικαιολόγητα. Αφετέρου, απέρριψε τα αποδεικτικά στοιχεία που προέβαλε η αναιρεσείουσα, θεωρώντας ότι δεν κατεδείκνυαν «πραγματική παρουσία», κατά την έννοια των προϋποθέσεων των άρθρων 21 και 55 του ΚΥΚ.

117 Η ΕΥΕΔ συνήγαγε από προβαλλόμενη παράβαση των υποχρεώσεων που επιβάλλουν τα άρθρα 21 και 55 του ΚΥΚ ότι η αναιρεσείουσα τελούσε σε κατάσταση «παράτυπης απουσίας», κατά την έννοια του άρθρου 60 του ΚΥΚ. Όπως, όμως, υπομνήσθηκε στη σκέψη 95 της παρούσας αποφάσεως, για την εφαρμογή του εν λόγω άρθρου 60, πρώτο εδάφιο, η δεόντως διαπιστωθείσα απουσία του οικείου υπαλλήλου και η έλλειψη προηγούμενης αδείας εκ μέρους του προϊσταμένου του έχουν, πλην της περιπτώσεως ασθενείας ή ατυχήματος, καθοριστική σημασία, δεδομένου ότι η συγκεκριμένη απουσία πρέπει να νοείται ως φυσική απουσία από τον τόπο εργασίας του.

118 Κατά συνέπεια, η επίμαχη απόφαση και η απόφαση περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως πρέπει να ακυρωθούν.

Επί του αιτήματος επιστροφής

119 Με την προσφυγή της ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, η αναιρεσείουσα ζήτησε επίσης να προσαυξηθούν τα ποσά που θα έπρεπε να της επιστραφούν με τόκους υπερημερίας, με ετήσιο επιτόκιο 5 % ή με οποιοδήποτε άλλο επιτόκιο, υπολογιζόμενο κατά την ημέρα της πραγματικής επιστροφής των ποσών και αναλόγως της ημερομηνίας κατά την οποία πραγματοποιήθηκαν οι διάφορες κρατήσεις.

120 Υπενθυμίζεται συναφώς ότι, δυνάμει του άρθρου 91, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, του ΚΥΚ, το Γενικό Δικαστήριο διαθέτει, όσον αφορά τις χρηματικές διαφορές, πλήρη δικαιοδοσία (απόφαση της 21ης Φεβρουαρίου 2008, Επιτροπή κατά Girardot, C-348/06 P, EU:C:2008:107, σκέψη 58).

121 Η πλήρης δικαιοδοσία την οποία απονέμει στον δικαστή της Ένωσης το άρθρο 91, παράγραφος 1, του ΚΥΚ τού αναθέτει την αποστολή να επιλύει πλήρως τις διαφορές των οποίων επιλαμβάνεται, δηλαδή να αποφαίνεται επί του συνόλου των δικαιωμάτων και των υποχρεώσεων του υπαλλήλου, άλλως να αναθέτει στο εμπλεκόμενο θεσμικό όργανο, και υπό τον έλεγχό του, την εκτέλεση κάποιου μέρους της αποφάσεως, υπό τους συγκεκριμένους όρους που ο ίδιος καθορίζει (απόφαση της 18ης Δεκεμβρίου 2007, Weißenfels κατά Κοινοβουλίου, C-135/06 P, EU:C:2007:812, σκέψη 67).

122 Απόκειται στον δικαστή της Ένωσης να υποχρεώσει, ενδεχομένως, θεσμικό όργανο στην καταβολή ποσού το οποίο δικαιούται ο προσφεύγων δυνάμει του ΚΥΚ ή άλλης νομικής πράξεως (αποφάσεις της 18ης Δεκεμβρίου 2007, Weißenfels κατά Κοινοβουλίου, C-135/06 P, EU:C:2007:812, σκέψη 68, και της 10ης Σεπτεμβρίου 2015, Επανεξέταση Missir Mamachi di Lusignano κατά Επιτροπής, C-417/14 RX-II, EU:C:2015:588, σκέψη 40).

123 Συνιστούν «χρηματικές διαφορές», κατά την έννοια του άρθρου 91, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, όχι μόνον οι αγωγές αποζημιώσεως που ασκούν οι υπάλληλοι κατά θεσμικού οργάνου, αλλά και οι ένδικες προσφυγές με τις οποίες ζητείται να καταβάλει το όργανο σε υπάλληλο ποσό το οποίο αυτός θεωρεί ότι του οφείλεται δυνάμει του ΚΥΚ ή άλλης πράξεως που διέπει τις εργασιακές τους σχέσεις (απόφαση της 18ης Δεκεμβρίου 2007, Weißenfels κατά Κοινοβουλίου, C-135/06 P, EU:C:2007:812, σκέψη 65).

124 Εν προκειμένω, το αίτημα της νυν αναιρεσείουσας να της επιστρέψει η ΕΥΕΔ τα ποσά που κρατήθηκαν από τις αποδοχές της προσαυξημένα με τόκους υπερημερίας έχει χρηματικό χαρακτήρα, κατά την έννοια του άρθρου 91, παράγραφος 1, του ΚΥΚ.

125 Λαμβανομένης υπόψη της ακυρώσεως της επίμαχης αποφάσεως και της αποφάσεως περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως, πρέπει να γίνει δεκτό το αίτημα αυτό και να υποχρεωθεί η ΕΥΕΔ να επιστρέψει στην αναιρεσείουσα τα ποσά τα οποία είχαν κρατηθεί αδικαιολόγητα επί των αποδοχών της και τα οποία αντιστοιχούν σε 71,5 ημέρες, δεδομένου ότι με την απόφαση περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως έγινε δεκτό το αίτημα της αναιρεσείουσας σχετικά με μισή ημέρα. Τα ποσά αυτά προσαυξάνονται, κατά δίκαιη κρίση, με τόκους υπολογιζομένους βάσει ετήσιου επιτοκίου 5 % από της ημερομηνίας κρατήσεώς τους.

Επί των δικαστικών εξόδων

126 Δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, όταν η αίτηση αναιρέσεως γίνεται δεκτή και το Δικαστήριο κρίνει το ίδιο οριστικά τη διαφορά, αυτό αποφαίνεται και επί των δικαστικών εξόδων.

127 Το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, ορίζει ότι ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η WV ζήτησε την καταδίκη της ΕΥΕΔ στα δικαστικά έξοδα και η τελευταία ηττήθηκε, πρέπει να φέρει, πέραν των δικαστικών εξόδων της, και τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η WV σε αμφότερους τους βαθμούς δικαιοδοσίας.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (έβδομο τμήμα) αποφασίζει:

1) **Αναιρεί την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 29ης Ιανουαρίου 2020, WV κατά Επιτροπής (T-471/18, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2020:26).**

2) **Ακυρώνει την απόφαση της Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας Εξωτερικής Δράσης (ΕΥΕΔ) της 27ης Νοεμβρίου 2017 η οποία επιφέρει κράτηση επί των αποδοχών που αντιστοιχεί σε 72 ημερολογιακές ημέρες και την απόφαση της ΕΥΕΔ της 2ας Μαΐου 2018 περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως την οποία είχε υποβάλει η αναιρεσείουσα στις 3 Ιανουαρίου 2018.**

3) Υποχρεώνει την ΕΥΕΔ να επιστρέψει στην αναιρεσείουσα τα ποσά που κρατήθηκαν αδικαιολόγητα επί των αποδοχών της δεύτερης και τα οποία αντιστοιχούν σε 71,5 ημέρες. Τα ποσά αυτά προσαυξάνονται με τόκους υπολογιζομένους βάσει ετήσιου επιτοκίου 5 % από της ημερομηνίας κρατήσεώς τους.

4) Η ΕΥΕΔ φέρει, πέραν των δικαστικών εξόδων της, τα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η WV σε αμφότερους τους βαθμούς δικαιοδοσίας.

(υπογραφές)